

Κλεάνθης Αντωνίου

Κρίσιμες οι επόμενες ημέρες για την εξωκοινοβουλευτική κομμουνιστική αριστερά καθώς οι διαπραγματεύσεις για τη νέα συμπόρευση με την Λαϊκή Ενότητα φαίνεται να πείθουν ολοένα και μεγαλύτερο ακροατήριο.

1. Ποια η δυναμική της περιόδου;

Είναι ξεκάθαρο ότι το εργατικό κίνημα έχει σπείρει τον πανικό σε οποιαδήποτε κυβέρνηση επιχειρεί να το εκλάβει ως εχθρό της. Ο αντίκτυπος των μεγάλων μαχών της προηγούμενης πενταετίας όξυνε ταχέως την ταξική συνείδηση με υλικό αντίκτυπο την δημιουργία πληθώρας αμυντικών δομών αυτοοργάνωσης και αλληλοβοήθειας. Εκεί όπου η ανυπότακτη αριστερά έβαλε τις δυνάμεις της κέρδισε τις συνειδησίες της πληττόμενης πλειοψηφίας και έστρεψε την αγανάκτηση προς το κεφάλαιο και τις επιλογές του σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο.

2. Πώς αντιμετωπίστηκε η ενιαιομετωπική προοπτική μετά το δημοψήφισμα;

Η εβδομάδα του δημοψηφίσματος αποτέλεσε μια ξεκάθαρη επιτυχημένη καμπάνια για τους στόχους που θέσαμε. Απέναντι σε μια συντεταγμένη επίθεση Τραπεζών-Αφεντικών-MME, η απάντησή μας δόθηκε με το κατάλληλο πρόσημο. Καμία θυσία για την κρίση, μπορούμε. Σε εκλογικό επίπεδο ήταν η πιο ταξική αναμέτρηση που έχει γίνει ποτέ σε εθνικό επίπεδο. Η καμπάνια του ΝΑΙ πραγματοποιήθηκε από υπάλληλους εταιριών, η καμπάνια του ΟΧΙ δόθηκε από την αριστερά σε ένταση που μετριέται αντιστρόφως ανάλογα του βαθμού ενσωμάτωσής της. Από τον ΣΥΡΙΖΑ δόθηκε με διαγγέλματα του πρωθυπουργού, χλιαρές συγκεντρώσεις σε τοπικό επίπεδο και πανηγυρικές συγκεντρώσεις πολιτιστικού περιεχομένου. Η παρέμβαση του ΚΚΕ έμεινε σε λίγα πανό και μοιράσματα. Από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ δόθηκε με παρεμβάσεις στα γραφεία της Ε.Ε. και της ΓΣΕΕ, με μια μαζική πορεία και προφανώς με την τεράστια δυναμική παρέμβαση τοπικά. **Είναι βέβαιο ότι ειδικά στα αστικά κέντρα, ο ρόλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν καταλυτικός στο να δοθεί το ΟΧΙ με ταξικό πρόσημο.**

3. Πώς κινήθηκε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις επιτροπές;

Η δημιουργία επιτροπών για το «ΟΧΙ», αυτές που μετονομάστηκαν σε επιτροπές του «ΟΧΙ μέχρι τέλους», ενώ ήταν ξεκάθαρα στην σωστή κατεύθυνση ενιαιοποίησης σε κινηματικό επίπεδο, έβριθαν κενότητας σε πολιτικό περιεχόμενο και ουσιαστικής ζύμωσης.

Η δημιουργία τους, ενώ βαφτίστηκε «ενιαία δράση στο κίνημα», αποδείχτηκε περισσότερο μια από τα πάνω κίνηση προκειμένου να έρθει σαν ώριμος καρπός η συμμαχία σε πολιτικό επίπεδο με τις δυνάμεις που πλέον έχουν αποσχιστεί από τον ΣΥΡΙΖΑ. Το γεγονός αυτό αποδεικνύεται τόσο από την πρωτάκουστη πολιτικό-κοινωνική(!) πρωτοβουλία για το «ΟΧΙ μέχρι το τέλος», όσο και από τις εκδηλώσεις σε τοπικό επίπεδο στελεχών του χώρου με βουλευτές της Αριστερής Πλατφόρμας που όχι μόνο βρέθηκαν σε θέσεις άσκησης αστικής πολιτικής, αλλά ακόμη και συναίνεσαν σε τέτοιες αποφάσεις.

4. Πώς κινήθηκε η αριστερή πλατφόρμα;

Την ίδια στιγμή, η Αριστερή Πλατφόρμα βρήκε έναν εξαιρετικό σύμμαχο, καθώς διακρίνεται από μια

χαρακτηριστική έλλειψη υλικής παρουσίας στο κίνημα. Η στάση της όχι μόνο κατά τη διάρκεια αλλά ακόμη και πριν την εκλογή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ήταν η επιλογή της αναμονής του εργατικού κινήματος και η υποταγή των διαθέσεών του στις υποσχέσεις για λαϊκές μεταρρυθμίσεις.

Αυτή της η στάση έγινε ακόμη πιο αμείλικτη το τελευταίο 7μηνο, αφού επιμείνανε στην εμπιστοσύνη στην κατεύθυνση της κυβερνητικής πολιτικής και στην αδιαφορία απέναντι σε όποιον προσπαθούσε να σώσει ό,τι είχε απομείνει από τον απόηχο των αντιμνημονιακών κινητοποιήσεων. Αυτή η κριτική είναι απαραίτητη για να ξεκαθαριστεί ο πυρήνας του προβλήματος, και να απεγκλωβιστεί όλο αυτό το κομμάτι που επένδυσε στο εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ με τις καλύτερες προθέσεις. Αυτό το κομμάτι είναι που ανάγκασε την ηγεσία του να φύγει ενώ ακόμη αμφιταλαντευόταν. Αυτό το κομμάτι γίνεται το μήλο της έριδος για όλους εμάς τους μικρούς στρατηγούς του επαναστατικού κινήματος.

Η ηγεσία της Λαϊκής Ενότητας διεκδικεί αυτό το κομμάτι με την μεγαλύτερη αγανάκτηση. Η επιλογή του ονόματος «Λαϊκή Ενότητα» εκτός από μια κατάφωρη προσβολή ιστορικής σημασίας καθώς γίνεται η σύγκριση με έναν δρόμο που χαρακτήρηκε από ηρωικούς αγωνιστές (ακόμη και αν τραγικά αποτύχανε στο σκοπό τους), δείχνει αυτή ακριβώς την ανάγκη, να αποδείξει η ηγεσία ότι δεν έχει ευθύνη για την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ και ότι τώρα αναδύεται ένα νέο μέτωπο. Ένα μέτωπο που θα νικήσει ακόμη και στις καθυστερήσεις.

5. Ποια η προοπτική του μετώπου;

Η δημιουργία ενός ανατρεπτικού νέου μετώπου οφείλει να είναι η συνέχεια δυνάμεων που έχουν αποδείξει αυτή τους την διάθεση στο κίνημα την προηγούμενη περίοδο. Η Λαϊκή Ενότητα έχει μονάχα υπερασπιστεί ότι υπάρχει μια πιθανότητα αστικής λύσης στην υπάρχουσα κρίση. Μια παντελώς ανεπαρκής απάντηση στην δυναμική της περιόδου που είναι καταδικασμένη να αποτύχει ακριβώς όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ του 2012.

Η υπαρκτή ανάγκη προωθητικής αντιπαράθεσης που στην θετική απόληξή της θα μετατοπίσει αυτό το δυναμικό προς μια επαναστατική κατεύθυνση δεν υπάρχει περίπτωση να εξελιχθεί με ένα δυναμικό χρόνια γαλουχημένο σε ένα μόρφωμα χωρίς δημοκρατική παράδοση ελέγχου της ηγεσίας από τη βάση. Μόνο με την εμβάθυνση των δημοκρατικών (αν και προφανώς ανεπαρκών) δομών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορούμε να ελπίζουμε σε μια τέτοια προοπτική.

Στις δομές αντίστασης στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας, στους φοιτητικούς συλλόγους, στα αντιφασιστικά μέτωπα, εκεί θα εξελιχθεί η αναγκαία για την περίοδο αντιπαράθεση, στις ήδη δηλαδή υπάρχουσες μορφές ενιαίου μετώπου στην πράξη.

6. Ποια η σχέση μας με τους αστικούς θεσμούς;

Η μεγαλύτερη ειρωνεία που χαρακτηρίζει συζήτηση των συντρόφων μας με τους αγωνιστές της Λαϊκής Ενότητας είναι η στρεβλή αντίληψη της συμπεριφοράς των επαναστατών απέναντι στους θεσμούς. Κορυφή των επιχειρημάτων όλων των απόψεων στην αντιπαράθεση είναι άρνηση του Π. Λαφαζάνη να αποκηρύξει συνολικά την ΕΕ ως μηχανισμό και όχι μόνο την Ευρωζώνη. Η θέση που μας διαχωρίζει όμως ξεκινά πολύ πριν, και συγκεκριμενοποιείται στο πως αντιμετωπίζουμε τους αστικούς θεσμούς. Για ένα κομμάτι της Αριστεράς που δεν αντιλαμβάνεται, ή καλύτερα δεν θέλει να καταλάβει, την τακτική για την κατασκευή ενός εργατικού κράτους, δεν περιμένουμε να υπάρχει συμφωνία για την λειτουργία της ΕΕ.

Στην περίοδο των κρίσεων ύστερου καπιταλισμού, όπως μας θυμίζει ο Ε.Μαντέλ, οι ρεφορμιστές αποτυγχάνουν πολύ πριν τον υποτιθέμενο στρατηγικό τους στόχο. Οι μεταρρυθμιστές αποτυγχάνουν ακόμη και στο να κάνουν μεταρρυθμίσεις, δεν φτάνουν καθόλου κοντά στην εδραίωση των θεμελίων για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Αυτό γιατί σε αυτή τη φάση, το σύστημα μπορεί ακόμη και να παραδεχτεί ότι δεν μπορεί να κυριαρχήσει σε κάποιες θέσεις μάχης, όπως κάποιες πλευρές του κρατικού μηχανισμού και να επιτρέψει την λειτουργία τους από φαινομενικά αντίθετες στα συμφέροντά του

δυνάμεις.

Δεν θα αρνηθούμε τις θέσεις που μπορεί να δωθούν σε αγωνιστές που αναδείχθηκαν σε τέτοιες θέσεις αλλά πρέπει να αντιλαμβανόμαστε με συνέπεια τα όριά τους. Επίσης δεν πρέπει να υποτιμήσουμε το ότι αυτή η βιαστική εκλογική περίοδος και η συνεχής αναταραχή του αστικού μπλοκ είναι μονάχα αποτέλεσμα των ταξικών αγώνων. Μέσα σε αυτή την αναταραχή οι ιδέες μας γίνονται πιο εύκολα κατανοητές, εκμεταλλευόμαστε λοιπόν την περίοδο, και με ορθωμένο ανάστημα συνεχίζουμε.

7. Η συμμαχία με τις προσφιλείς σε εθνικές λύσεις δυνάμεις είναι κάτι καινούριο;

Η προσπάθεια για μια «Ελλάδα ανεξάρτητη, δίκαιη, ανασυγκροτημένη, δημοκρατική και κυρίαρχη» ακολουθεί τα πλαίσια στα οποία κινήθηκαν τα λαϊκά μέτωπα, στην συγκρότηση συμμαχιών με κομμάτια του αστικού στρατοπέδου που θεωρούν αναγκαία την όξυνση του ανταγωνισμού από μεριάς του ελληνικού καπιταλισμού. Τόσο η πρόδηλη συμμαχία με το ΕΠΑΜ, όσο και οι ίδιες οι προθέσεις της Αριστερής Πλατφόρμας ξεκαθαρίζουν τον προδοτικό για την παγκόσμια εργατική τάξη χαρακτήρα της τακτικής τους.

Η υποτίμηση της συμμαχίας του ελληνικού κεφαλαίου με το ευρωπαϊκό και διεθνές είναι καταστροφική, και δείχνει χαμηλό επίπεδο ανάγνωσης της πραγματικότητας. Δεν υπήρχε ιστορική περίπτωση που το ζήτημα της εθνικής ανεξαρτησίας να μην τέθηκε στο εργατικό κίνημα, με τις μοναδικές περιπτώσεις στις οποίες κρίθηκε αναγκαία κατάκτηση προκειμένου να ξεπροβάλει η ταξική προοπτική να είναι τα κράτη αποικίες των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

8. Ελλοχεύουν κίνδυνοι από την ευδοκίμηση ενός τέτοιου μετώπου;

Ο ταξικός προσανατολισμός της Λαϊκής Ενότητας είναι αδιαμφισβήτητα υποταγμένος στην προοπτική της εθνικής ανασυγκρότησης. Η ανάταση αυτών των αντανακλαστικών στο κίνημα, της εθνικής κυριαρχίας και η σταδιακή μεταρρύθμιση είναι ένας δρόμος απονέκρωσης του. Ένας δρόμος ακόμη πιο επικίνδυνος σε μια συγκυρία που ένα κομμάτι της αστικής τάξης έχει επενδύσει στην δημιουργία ενός φασιστικού κινήματος που θα καταστρέψει οποιαδήποτε μορφή εργατικής αυτοοργάνωσης.

Το ελληνικό εργατικό κίνημα διακατέχεται από μια μεγάλη αυταπάτη με την οποία είναι απαραίτητο να συγκρουστούμε αν επιθυμούμε να του δώσουμε μια νικηφόρα προοπτική, αυτή της ανάθεσης, του σκοπέλου για να παλέψει ευθέως για την χειραφέτησή του χωρίς μεσάζοντες. Μια συμμαχία με κομμάτια της Αριστεράς που έχουν μεγάλη ευθύνη για την αναμονή του κινήματος είναι αμφίβολο αν θα καταλήξει σε μια συνθετική άποψη για την πορεία του κινήματος. Ο στόχος της αστικής εξουσίας με το σύνθημα της κυβέρνησης στο οποίο καλεί η Λαϊκή Ενότητα απογοητεύει ένα κίνημα που μπορεί να εμπνευστεί μόνο από το σύνθημα για μια εξουσία στην οποία θα έχει πρωταρχικό και άμεσο ρόλο.

Επιπλέον προσωπικά θλίβομαι για τους εκατοντάδες συντρόφους μου που εδώ και τόσα χρόνια έχουμε δώσει ιστορικών διαστάσεων μάχες και στην προσπάθειά τους για ένα μεγαλύτερο μέτωπο θα προδοθούν από μια ηγεσία κλεισμένη στο γραφείο της. Η Λαϊκή Ενότητα είναι μια σειρά στρατηγών χωρίς στρατό. Χρειάζονται περισσότερο από ποτέ αυτό το δυναμικό που θα αποκρυσταλλώνει την γραμμή τους σε συνδικαλιστικά κείμενα και αποτελέσουν την υλική υπόσταση της πολιτικής τους βούλησης. Καθήκον μας να αναδείξουμε τους λόγους για τους οποίους έχουν χάσει το ανθρώπινο δυναμικό και να ξεκαθαρίσουμε την φόρμουλα βάση της οποίας χτίσαμε το δικό μας. Την εμπιστοσύνη δηλαδή, στην πιθανότητα της επιτυχημένης έκβασης των ταξικών αγώνων σήμερα.

9. Τι χρειάζεται το κίνημα σήμερα;

Τα καθήκοντα της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς πληθαίνουν και μας βαραίνουν όσο λιγοστεύουμε. Απέναντι στον συμβιβασμό, στον τρόπο της φασιστικής απειλής οφείλουμε να χτίσουμε ένα

ανυπόταχτο τείχος. Να αναδείξουμε την σημασία της εμπιστοσύνης στο κίνημα και να θέσουμε διατυμπανίσουμε την αναγκαιότητα για την επανεμφάνισή του. Η υποβόσκουσα οργή είναι τόσο συμπαγής στον αέρα γύρω μας που μπορούμε να την πιάσουμε.

10. Υπάρχει άλλη προοπτική:

Το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα είναι ένα κεκτημένο με μεγαλύτερη βαρύτητα από αυτή που του προσδίδουν αρκετοί σύντροφοί μας. Για πρώτη φορά στο ελληνικό εργατικό κίνημα ένα τέτοιο πρόγραμμα ζυμώθηκε τόσο επιτυχημένα και γειώθηκε σε χώρους εργασίας, γειτονιές και φοιτητικούς συλλόγους. Με την απαραίτητη διεθνιστική κατεύθυνση, συσπειρώνουμε τα κομμάτια που καταπιέζονται και καλούνται να πληρώσουν μια κρίση που δεν δημιούργησαν και πρέπει να προσπαθήσουμε να δώσουμε μαζί τους μια ενιαία απάντηση. Μια απάντηση που θα υπηρετεί τα δικά τους συμφέροντα, και θα προβάλλει σαν αναπόσπαστο κομμάτι αυτής την αυτοοργάνωσή τους.

Η μη περιθωριοποίηση αυτού του δυναμικού επιβάλλει την δημιουργία ενός κάποιου νέου μετώπου, αυτό είναι ξεκάθαρο, και πρέπει να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την διάσωση όσων σωστά αντιλαμβάνονται έτσι την συγκυρία.

(10+1). Τελικά ποιος ο ρόλος της Μ.Α.Ρ.Σ.;

Η δημιουργία της Μ.Α.Ρ.Σ. βοήθησε να φανεί ένα πολυδιασπασμένο και χωρίς ιδιαίτερου ηθικού μετώπο ως κάτι το συμπαγές και συνολικά πίεσε τους αναποφάσιστους προς την κατεύθυνσή τους. Η σχέση όμως που είχε η δημιουργία της με το κίνημα φάνηκε αυτές τις μέρες, καθώς **η διάλυσή της περνάει αθόρυβα, αν και δίπλα, στα αυτιά μας.** Ένα σημείο στο οποίο επίσης βοήθησε ήταν στο να γίνει κατανοητό ότι «εκλογική» συνεργασία σημαίνει κάτι πολύ παραπάνω.

22/8/15

internetικό Άσυλο